

Olv.: ApCsel 5,12-16 – Jel 1,9-11a.12-13.17-19 – Jn 20,19-3
AZ ISTENI IRGALMASSÁG VASÁRNAPJA

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek! Az isteni Irgalmasság vasárnapja van. Köszönjük meg Isten kezdeményezéseit. Azt, hogy az Isten sohasem hagy bennünket magunkra. Az Isten azt akarja, hogy az ember megszabaduljon a bilincseitől. Azt akarja, hogy a Vele való kapcsolatunkban szabaddá váljunk. Szabaddá váljunk a jóra, mert mindent ez dönt el. Senki sem tökéletes, ezért szorulunk rá az Isten irgalmára. Isten, a vele való kapcsolatban, az ő kezdeményező szeretetével olyan erőt ad, ami által tehetjük a jót. Nézzünk önmagunkba és tartsunk bűnbánatot.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Ezt a gondolatot engedjük közel a szívünkhöz:

Hittek Benne! Hittek Jézusban!

A húsvéti események előtt az apostolok hittek **Jézusnak**. Ezért szegődtek a nyomába, ezért maradtak Vele. Három éven át egy közösséget alkottak. Amit megértettek a tanításából, azt megértették. Feltámadása után, amikor Jézus megjelent az apostoloknak, akkor arról szólt, hogy vegyétek a Szentlelket. A Lelket, aki világosságot gyűjt bennetek, aki segít abban, hogy higgyetek **Bennem**.

***A feltámadás előtti időszakban az apostolok hittek Jézusnak,
a feltámadás hitében hisznek Jézusban.
Ez a mi lehetőségünk is: hinni Jézusban!***

Jézus tanítása során beszélt a boldogságokról. Arról a másfajta boldogságról, amit az ember csak a hitben ragadhat meg. Jézus üzenetének ez a Lelke, a hegyi beszéd keretében hallunk ezekről a boldogságokról. Ezek a boldogságok az emberi élet határhelyzeteiben helyezkednek el. Arról szólnak, hogy az ember ezekben a helyzetekben továbbléphet. Továbbléphet amikor kiszolgáltatott, amikor sír, amikor szomorkodik, amikor üldözött. Ezek határhelyzetek az ember életében. Amikor mégis ezekben a helyzetekben arról lehet beszélni, hogy az ember boldog, *ez csak a hitben lehetséges*. Hit nélkül örültség.

Feltámadása után, amikor Jézus búcsúzik, tanításának és életpéldájának felragyogtatásaként ismét a boldogságról beszél, ezt mondja:

“Boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek!”

Ez ismét arról szól, hogy az ember az élet határhelyzeteiben képes-e a hit szerint cselekedni. A legegységesebb és legáltalánosabb nézet az, hogy a hit ajándék, Isten ajándéka. A húsvéti történet kapcsán próbáljuk elmélyíteni magunkban:

A hit maga a csoda.

A hit csoda. Ez azt fejezi ki, hogy nem magától értetődő. Pál apostol gyönyörűen megfogalmazta ezt: - Mi a hitben élünk és nem a szemlélésben. - Ezzel azt mondja, hogy az ember általában abban hisz, amit lát, amit megtapasztal, amit megfog. A hit mást jelent. A hit azt jelenti, hogy az ember túllépett a tapasztaláson és hisz. Egy híres francia domonkos teológus arról beszél, hogy a feltámadás történelmen túli történelem. Azt mondja, hogy a hit története, történelmen túli történet.

Boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek. Ez a mi állapotunk, a mi helyzetünk. Jézus mondja az apostolokkal való utolsó találkozásai alkalmával, különösen Tamásnak címezve, mert Tamás hitt, ahogy azt a Szentírás feltárja, de mert látta kezén a szögek nyomát és látta a megsebzett oldalát, amit a lándzsa ütött Jézuson és hitt. Már nem kívánt semmit. Csak ezt rebegte, suttogta: "Én Uram, én Istenem!" Boldog vagy Tamás, mert hittél, de boldogabbak azok, akik nem látnak és mégis hisznek, mert a feltámadás utáni történet, a hit története.

A hit maga a csoda. A hívő ember hisz a csodában. Sokszor emlegetjük, hogy erre nincs magyarázat, ez csoda volt. De az ember Tamás módjára kételkedik. A kételkedés, a kétely, a kérdés hozzátartozhat az életünkhöz. Hozzátartozhat a hitünkhöz is. Ahogy Jézus elfogadta Tamás kételyeit, kérdéseit. Azt mondják, Tamás a modern ember képe, példája. A modern ember kérdéseket tesz föl, kételkedik. Mindig kérdéseket tett föl az ember, mindig kételkedett. Ne gondoljuk, hogy ez a modern ember sajátja. Legfeljebb arról van szó, hogy a korábbiak tudtak hinni is. A modern ember hitetlenkedik, ugyanakkor hiszékeny és nem hisz. Ha ezt végiggondoljuk, akkor sajátos helyzetünkre látunk rá. A modern ember valóban hitetlen. Ezt tapasztaljuk. A hívő embernek lehetnek kételyei, ez természetes, de azért a Jézus Krisztusba vetett hitünk határozza meg a gondolkodásunkat, a mindennapjainkat.

A modern ember hitetlen. Nincs Istene. Úgy gondolja, hogy csak az van, amit lát, amit tapasztal, amit belát az értelmével. Ijesztő, mit eredményez ez. Az ember életéhez hozzátartozik a hit, vagy legalábbis a hitre törekvés. A modern ember sokkal hiszékenyebb, mint gondoljuk. A hitetlen ember annyi mindent elhisz, mindent készpénznek vesz. Elhiszi azt, hogy olyan lehetőségek vannak, hogy az ember mindig ereje teljében marad. Mindig fiatal, mindig egészséges lesz. Sikerülnek a tervei, a törekvései, a célkitűzései. Ezeket mondják is neki és ezeket készpénznek is veszi. Hiszékeny. De ugyanakkor a hitre mintha nem tudna, vagy nem akarna eljutni. Nekünk, ma élő hívő embereknek ezzel a kérdéssel tisztában kell lennünk. Hitetlenség, hiszékenység. A harmadik kategória, a hit.

Gondoljunk a történetre. Tamás hitetlensége az, hogy nem tud, vagy nem akar emlékezni. Ugyanis Jézus beszélt arról, hogy mi történik vele és mi fog következni. Az asszonyoknak is mondta az angyal, hogy előre megmondotta. Az emmauszi tanítványoknak is erről beszélt, amikor az Írásokat kifejtette. Akkor is kételkedtek az apostolok is. Az asszonyok elbeszélését is elég furcsán fogadták. Tamás az apostoloknak sem hitt. A társainak sem hitt. Ezért megható, hogy egy hét múlva, amikor megint együtt voltak, akkor eljön Jézus és Tamáshoz fordul, nem szemrehányóan, hanem tudomásul veszi Tamás igényét. Tamás nem kap több bizonyosságot, mint a többiek. A többiek is látták Jézus kezén a sebek helyét, látták testén a sebet. Tamás is ennyit kapott. - Nézd kezemen a sebeket, nézd az oldalamat és tedd ide kezedet. - Tamás ekkor teszi azt a gyönyörű vallomását.

Testvérek! Jézus kora egy szeretetlen kor volt. A kicsinyeknek, a kiszorítottaknak nem volt helye a társadalomban. Megvetették őket. Jézus ezek felé fordult.. Ezzel belenyúlt a társadalom mindennapjaiba. Utána az Egyház, a Krisztusra hivatkozó közösség gyakorolta

ezt. - Nézzétek, hogy szeretik egymást. - Oly gyorsan terjedt, létszámában nőtt ez a közösség. Bámulták és csodálták ennek a közösségnek a magatartását. Lassan ez az idilli kor véget ér. 64-ben megölik az idősebb Jakabot, Jeruzsálem első püspökét. Rómában elkezdődik a keresztényüldözés. Néró a keresztényeket teszi felelőssé. Három tekintélyes apostol szólal meg: Péter, János és Pál. Ebben a helyzetben rendkívül fontos volt a hitet tudatosítani az emberekben. Hiszen nem úgy történtek az események, ahogy azt ők remélték. Ilyen körülmények között a társadalomban úgy jelen lenni, hogy meghatározó legyen az üzenetük, a magatartásuk, csak akkor lehetséges, ha az eszme, amely élteti ezeket a hívó embereket magától értetődő a számukra. A három apostol, Péter, János és Pál tisztázzák az üldözött keresztények számára, mit is jelent az, hogy ők Krisztushoz tartoznak, hogy Krisztusban hisznek és küldetésük van ebben a világban.

A keresztény közösségnek küldetése van az emberi társadalomban. A hit tudatosítása ezért fontos. Addig van létjogosultsága, ameddig jelezni képes, amíg a hitét tettekben felmutatja. Ha így tekintem, akkor a hit egy elindulás. Az ember annak ellenére, hogy ebben a világban él, hisz Istenben, nem az e világ határozza meg az életét, hanem az Isten. Az ember hisz abban, hogy nemcsak test van, hanem a Lélek törvényei a fontosak és meghatározók. A hívó ember hisz abban, hogy nemcsak ez a földi élet van, hanem van folytatása ennek az életnek a túlvilágon. Ime a domonkos teológus üzenete: Történelmen túli történet. Így megy tovább. Elindulás. Ebben az elindulásban itt van a kezünkben a térkép, az Írás. Ezért az Írásokra hivatkozik János is. Ugyanakkor a hit Istenbe való belegyökerezés is. Nem olyan az ember hite, mint a futó homokon az alig tengődő növény, amit esetleg egy nagyobb szél ki is tép.

A hit az Istenbe való belegyökerezés. Ez azért fontos, mert vannak szokáskeresztények, akik megszokták ezt, meg azt, meg am azt. Vannak született keresztények, akik beleszületnek egy keresztény családba, egy keresztény közösségbe és úgy gondolják, hogy minden megoldódott. Vannak vasárnapi keresztények. Velük kapcsolatban is tudjuk, hogy miről is van szó. A hit az más, az az Istenbe való belegyökerezés. Istenből kapjuk azokat az indíttatásokat, amelyek a mi mindennapi életünket meghatározzák. Ez azt is jelenti, hogy ez a hit az emberi élet beteljesítője is.

Az irgalmasság vasárnapján gondoljunk Isten tetteire, amit az Isten tett az ő népéért és amit Jézus Krisztus által tett az egész emberiségért. Hitünket az által teljesítjük be, hogy a tettek jelen vannak a társadalomban.

Testvérek! A hit maga csoda.

Isten a mi megváltásunkat nem a szemlélésben,
hanem a hitben teremtetten meg.

Isten így gondolta, hiszen nem csupán azokról van szó,
akik Jézust személyesen ismerték,
hanem a világ végéig minden emberről.

Köszönjük ezt az isteni tervet, ezt az isteni gondoskodást.

Legyünk ennek a tervnek a megvalósítói.

+ A M E N +